

τὴν μείζονα. ἔχουσι δ' αὐτὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν ἐλάχιστον ἐπὶ τῆς μείζονος καὶ βαδίζουσι μηδὲν φέρουσαι πρὸς αὐτὰς τὰς χεῖρας μετὰ τῆς συνήθους αὐταῖς εὐκνησίας. (Ἰδε φυλλ. 348 σελ. 301. *Γυναῖκες Ἰνδαί.*)

Τὸ ἔνδυμα τῶν γυναικῶν συγκροτεῖται ἐξ ἑνὸς κομματίου ὑφάσματος βαμβακίου ἢ καὶ μεταξωτοῦ μακροῦ εἴκοσι πόδας τοῦλάχιστον καὶ πλατέως ὑπὲρ τοὺς δύο, καλουμένου δὲ πάγρου. Τῶν ἐνδυμάτων τούτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη παντὸς χρώματος καὶ πάσης ἀξίας. Μέρος τοῦ πάγρου διερχόμενον περὶ τὴν ὀσφύν σχηματίζει εἶδος χιτῶνος (*jupe*), καθικνουμένου μέχρι τῶν ὑπὸ τὸ γόνυ· τὸ δὲ περισσεῦον τοῦ ὑφάσματος τούτου καλύπτει τὸ στήθος καὶ ἐπαναπίπτει ἐπὶ τῆς ῥάχεως ὅπως περιδεθῆ ἄπαξ ὡς ζώνη. ἔχουσι δ' αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε, καὶ μικρὸν στηθόδεσμον ἐκ μετάξης ἢ βαμβακίου (*ραουκέι*).

Αἱ πλείσται τῶν γυναικῶν φοροῦσιν εἰς ἕκαστον μὲν βραχίονα εἰκοσάδα λεπτῶν βραχιονίων ἐξ ὕαλου καλουμένων *βαλαιβάλων*, ἢ τέσσαρα χαλκᾶ ἢ χρυσᾶ ψέλλια· εἰς ἕκαστον δὲ καρπὸν τῶν ποδῶν ἀργυροῦν ψέλλιον καλούμενον *καποῦ*. Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι τῶν χειρῶν κοσμοῦνται ὑπὸ δακτυλιδίων, εἰς δὲ τοὺς τῶν ποδῶν ἐμβάλλουσι παχεῖς κρίκους, χειρῶν δὲ καὶ ποδῶν τοὺς ὀνυχας χρωματίζουσι κοκκίνους διὰ φύλλων ἐννέου καὶ ἀμυυρίζουσι τὸν κύκλον τῶν ὀφθαλμῶν διὰ *μαῖου* (τοῦ κραλίου τῶν Ἀράβων)· ἔτι δὲ ἐντρίβουσι τὰ πρόσωπα διὰ κρόκου. Χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ περιδέραια κρέμονται ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτῶν, τὰ δὲ ὄτια αὐτῶν πολλοῦ τετρημένα στολίζονται ὑπὸ κοσμημάτων πρὸς τούτοις ἐξαρτῶσι κοσμήματα καὶ ἀπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν ῥωθίων καὶ ἀπὸ τοῦ διαχωρίσματος τῆς ῤινός. Πολλὰ κεντοῦνται τοὺς βραχίονας ἀλλοκότους ζωγραφίας μηδὲν ὁμαλὸν χαρακτῆρα ἐχούσας. Αὐξάνουσαι δὲ τὸν ὄγκον τοῦ κοσμήτου αὐτῶν, ὅν φέρουσι παρὰ τὸ οὖς, προστιθέασιν πολλάκις στυππίον ἢ ὄγκον τριχῶν πεπλασμένων. Μυρίζουσι δὲ τὴν κόμην αὐτῶν, λειαινουσαι καὶ λαμπρύνουσαι αὐτὴν, δι' ἐλαίου κεκαθαυμένου καὶ εὐώδους.

Αἱ γυναῖκες τῆς κατωτάτης τάξεως εἰσὶν ἀκάθαρτοι ὑπὲρ πᾶσαν περιγραφὴν· οἱ πάγνοι αὐτῶν βερυπωμένοι καὶ ἐσχισμένοι σπανίως πλύνονται· τὴν δὲ κόμην αὐτῶν τρίβουσι δι' ἐλαίου σιλικυπρίου οὐ τινοῦς ἢ ὀσμὴ δυσώδης μὲν ἀλλ' οὐδαμῶς προφυλάττει τὴν κόμην αὐτῶν ἀπὸ τῶν μυρμηκιῶντων ἐν αὐτῇ ζωφίῳ· καὶ βλέπεις πολλάκις τὰς γυναῖκας λελυμένην ἐχούσας τὴν κόμην, βοηθούσας ἀλλήλαις εἰς καταστροφήν αὐτῶν ἀμοιβαίως. (Ἰδε φυλλ. 348, σελ. 301. *Γυναῖκες καλλιωπιζόμεναι*.)

Ἐν δὲ ταῖς ἀλδέαις (χωρίοις), αἱ γυναῖκες τῶν παριῶν οὐδὲν ἄλλο ἔνδυμα ἔχουσιν ἢ τεμάχια ὀθο-

νίου περὶ τὴν ὀσφύν, τὰ δ' ἐπίλοιπα τοῦ σώματος μένουσιν ὀλόγυμα. . . .

Οἱ Φακίρι, οἱ Ἄνδαι, οἱ Ταδῖνοι, οἱ Πανδαρῶν (Ἰδε φυλλ. 348, σελ. 300) οὐδεμίαν φυλὴν σχηματίζουσιν ἀλλ' εἶναι εἶδη ἐπαιτούντων μοναχῶν ζώντων δαπάνη τοῦ ἐλεήμονος κοινοῦ. Οἱ προσκυνηταὶ οὗτοι βασανίζονται ἐκόντες παραδόξως· τρυπῶσι τὰς παρειὰς διὰ βελόνης, κεντοῦσι τὴν γλώσσαν, περιπατοῦσιν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς φοροῦντες σανδάλια περιέχοντα καρφία, τινὲς δὲ καὶ κόπτουσιν ὑπὲρ τὰ ἰσχία ὀπὰς εἰς ἃς εἰσάγουσι μάχαιραν, οὕτω δὲ φορολογοῦσιν ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως τὴν γεννησιοδωρίαν τοῦ πλήθους. . . .

Οἱ δὲ ἀγγειοπλάσται (Ἰδε φυλλ. 348, αὐτόθι), ἢ Κοσσαῖοι κεῖνται ἐκτὸς τῆς μεγάλης κατατάξεως κατ' ἀριστερὰν ἢ δεξιὰν χεῖρα. Ἐτιμήθησαν δ' οὕτω διὰ τὴν μεγάλην ἀξίαν ἣν οἱ Ἴνδοι ἀποδίδουσιν εἰς τὴν καθαρότητα τῶν ἀγγείων αὐτῶν, ἃ τινὰ καλούμενα *πανέλλικι*, *χαττήσια*, κτλ. κατασκευάζονται συνήθως ἐκ γῆς τοῦ τόπου, εἶδους ἀργίλου ἣν οἱ ἀγγειοπλάσται ἀτελῶς ὀπτῶσιν. Τὸ δὲ βερενίκωμα μύλις γινώσκουσιν. . . .

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδε τόμ. ΙΑ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, 340—348.)

Ε΄.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ.

Πρωτὴν τινὰ, ἢ Σιβύλλα, συνωδευμένη ὑπὸ γέροντος ὑπηρέτου τῆς μάμμης αὐτῆς, ὑπῆγε ν' ἀκούσῃ τὴν λειτουργίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἧς ἦτο ἐνορίτις. Εἶδε δὲ εἰς ἀπόστασιν τινὰ βημάτων τὴν δούκισσαν Λευκὴν γονυπετῆ ἐπὶ ἐκκληρίου ἔδρας, εἰς θέσιν βαθείας σκέψεως καὶ μὴ φανεῖσαν ὅτι παρετήρησεν αὐτὴν. Ἡ Σιβύλλα εἶχε διέλθει τὴν παρελθούσαν ἐσπέραν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ δουκὸς τῆς Σώθης καὶ ἔλαθεν ἐκεῖ τεκμήρια φανερώτερα τοῦ συνήθους τοῦ ζωηροῦ ἅμα δὲ καὶ ἀποκρουστικοῦ ἐνδιαφέροντος οὐ τινοῦς ἢ ἔννοια εἰς αὐτὴν μὲν μυστήριον, εἰς δὲ τὸν ἀναγνώστην δὲν εἶναι πλέον. Ἡ ἀπροσδόκητος παρουσία τῆς Λευκῆς εἰς τὸν ναὸν μετέτρεψε κατ' ἀρχὰς ὀλίγον τὸν ῥοῦν τῶν ἰδεῶν τῆς Σιβύλλης, ἀνεθυμίσασα αὐτῇ ὀλό-

κληρον σειράν σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ἐνοχλούντων αὐτὴν τὰ μέγιστα ἀπὸ τινος. Ἀλλὰ τέλος κατορθώσασα περιέστειλεν εὐσεβῶς τὴν ἰδίαν διάνοιαν καὶ μόνος ὁ ἦχος καταστελλομένων ὀλοφυρμῶν παρ' αὐτὴν ἀκουόμενος ἐξήγειρεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς προσευχῆς. Ἡ λειτουργία εἶχε περατωθῆ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν καὶ ἡ ἐκκλησία ἦτο σχεδὸν ἔρημος. Ἡ δὲ Σιβύλλα παρατηρήσασα περὶ ἑαυτὴν ἀνησυχῶς, ἀκόπως ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ νέα δούκισσα ἔκλειεν, ἔχουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς δύο χεῖρας καὶ τὰ χειρόκτια κηλιδωμένα ὑπὸ δακρῶν· εὐθὺς δὲ προύχώρησε καὶ εἶπεν αὐτῇ διὰ γλυκυτάτης φωνῆς·

— Συγγνώμην, . . . πάσχετε ;

Ἡ δὲ Λευκὴ ἤγειρεν αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναγνώρισασα αὐτὴν διὰ τῶν δακρῶν μετὰ τινος συγχύσεως καὶ θυμοῦ·

— Ὄχι, κυρία, εἶπε ζωηρῶς.

— Δὲν εἶμπορῶ νὰ σᾶς χρησιμεύσω εἰς τίποτε ; ὑπέλαθεν ἡ Σιβύλλα μετὰ δειλίας.

— Εἰς τίποτε, κυρία· εὐχαριστῶ.

Ἡ δὲ Σιβύλλα, οὕτω σκληρῶς ἀποκρουθεῖσα, ἤσθάνθη τοὺς ὀφθαλμοὺς πληρουμένους ὑπὸ δακρῶν, καὶ, ὑποκλίνας τὸ σῶμα ἐν τάχει, ἐπανέφερε τὴν καλύπτραν ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἔνευσεν εἰς τὸν γέροντα ὑπρέτην καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν πύλιν τῆς ἐκκλησίας. Ἐξήρχετο δὲ ὅτε χεὶρ τις ἐστηρίχθη σέγα ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτῆς· στραφεῖσα δὲ ἀπήντησε τὸ βλέμμα τῆς νέας δουκίσσης, τὸ ὁποῖον ἐφάνη αὐτῇ ἑλλαμπόμενον ὑπὸ ὄλως νέου αἰσθήματος.

— Σᾶς προσέβαλα, κυρία, εἶπεν ἡ Λευκὴ, ἀλήθεια ;

— Ὀλίγον, ἀπήντησεν ἡ Σιβύλλα μειδιῶσα.

— Συγχωρήσατέ με, ὑπέλαθεν ἡ νέα γυνή. Εἶμαι τάσον δυστυχῆς ! . . . Θέλετε νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου σήμερον τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ μεσημβρίας ; . . . Θὰ με ζητήσετε, . . . ἐμὲ μόνην !

— Μάλιστα, κυρία, εἶπεν ἡ Σιβύλλα, ἥς ἡ καρδία ἔπαλεν αἴφνης σφοδρῶς, θὰ ὑπάγω.

Ἡ δὲ Λευκὴ ἤρπασε τὴν χεῖρα τῆς Σιβύλλης, ἔσφιγγεν αὐτὴν πυρετωδῶς καὶ ἀπῆλθε.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὴν Σιβύλλαν. Εἰ δὲ καὶ ὁ νοῦς αὐτῆς ἐπλανᾶτο εἰς σκοτεινότατον δαίδαλον, συγκεχυμένον τι ὅμως προαίσθημα ἐφαίνετο προαγγέλλον αὐτῇ ὅτι προσήγγιζεν εἰς τὴν κρισιμωτέραν καὶ λεπτοτέραν τῆς ἰδίας μοίρας στιγμήν. Ὅτε δ' εἰσῆλθε τὴν ὠρισμένην ὥραν εἰς τὰ δωμάτια τῆς νέας δουκίσσης, ἤσθάνετο ταραχὴν παραπλησίαν πρὸς ἀνησυχίαν.

Ἡ δὲ Λευκὴ, ἅμα ἰδοῦσα, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν εἰσερχομένην. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς, περικεκομμένοι ὑπὸ τοῦ μέλανος κύκλου τοῦ χαραγέντος ὑπὸ τῶν δακρῶν, ἔλαμπον παρδόξως. Ἐλαβε δὲ τὰς δύο

χεῖρας τῆς νεάνιδος, παρατήρησεν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτῆ, καὶ ἔπειτα ἔλκύσασα αὐτὴν πλησιέστερον·

— Κυρία, εἶπε, κυρία Σιβύλλα, — καὶ ἐτόνισεν ἄλλοκότως τὰς δύο ταύτας λέξεις, — θέλετε νὰ εἴσθε φίλη μου ;

— Ὡ ! ἀπὸ καρδίας ! εἶπεν ἡ Σιβύλλα.

Ἡ δὲ Λευκὴ παρατηρήσασα ἔτι αὐτὴν, ἐρρίφθη ἔπειτα εἰς τὸν λαιμὸν αὐτῆς, καὶ σφίγγουσα ἰσχυρῶς κατακάλυψεν αὐτὴν διὰ θωπειῶν καὶ δακρῶν. Ἔσπευσε δὲ τὴν Σιβύλλαν ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, καὶ, κρύψασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στήθος αὐτῆς, ἐξηκολούθησεν ὀλοφυρομένη, ἀναμιγνύουσα εἰς τὰ ἴδια δάκρυα λέξεις διακεκομμένας·

— Ἄ ! Θεέ μου ! . . . πόσον σὲ ἀγαπῶ ! . . . πόσον θὰ σὲ ἀγαπήσω ! . . . Ἔσο καλὴ πρὸς ἐμέ . . . Ἀγάπησέ με, αἶ ; Ἐχω τόσην ἀνάγκην νὰ με ἀγαπήσῃ κανεὶς ! . . .

Τῆς παραφορᾶς δὲ ταύτης πραϋνθείσης, ἡ μικρὰ δούκισσα, κρατοῦσα πάντοτε σφιγκτικῶς περιπεπλεγμένας τὰς χεῖρας τῆς νέας αὐτῆς φίλης, καὶ δοκιμάζουσα νὰ μειδιάσῃ·

— Δὲν ἐννοεῖς βεβαίως τίποτε ἐξ ὧν σε συμβαίνουν, ἀγαπητῆ μου, . . . θὰ ἐννοήσῃς ἀργότερα ! . . . Πρὸς τὸ παρὸν, ἀγάπα με ἄνευ δισταγμοῦ, . . . σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμαι ἀξία τῆς ἀγάπης σου ταύτης, . . . καὶ σῶσέ με, . . . τοῦτο βιάζει !

— Νὰ σᾶς σώσω ; ἐψιθύρισεν ἡ Σιβύλλα.

— Ναί ! . . . εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸ κατορθώσῃς . . . Ἐχεις πολὺ πνεῦμα καὶ πολλὴν ἀγαθότητα, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ ! Ἀλλὰ πρὸ πάντων μὴ με καταφρονήσῃς ! . . . Ἰπέφερα πολὺ, ἐπολέμησα πολὺ, σὲ ὀμνῶ . . . Καὶ ἄλλως τε, εἶμπορῶ ἀκόμη νὰ ἴδω ἀνευθροιάστως τοὺς ὠραίους σου ὀφθαλμοὺς . . . Ἄκουσε. Ὅταν ὑπανδρεύθην ἡγάπων κάποιον . . . πρὸ πολλοῦ, . . . φεῦ ! ἀπ' ἀρχῆς ! διότι ἅμα αἰσθανθεῖσα ἡ καρδία μου ὑπὲρ ἐκείνου ἤσθάνθη. Ἰλπίζω νὰ τὸν νυμφευθῶ καὶ τοῦτο μὲ προαηγήγελλον· — τοῦτο δὲ εἶναι δικαιολόγημα ! — ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐνόησε τίποτε . . . ἡ δὲν ἠθέλησε τίποτε νὰ ἐννοήσῃ . . . Ἀνεχώρησε . . . πολὺ μακρὰν ! Ἐνόμισα ὅτι ἴσως δὲν ἐπέστρεφέ ποτε ; . . . Ἐπένθησα διὰ τὴν στέρησιν τῆς εὐτυχίας, . . . καὶ ἐνυμφεύθην τὸν ἄνδρα μου.

Μετὰ ταῦτα δὲ ἐγένετο στενοχωρίας σιωπῆ· ἡ μικρὰ δούκισσα ἐφαίνετο ἀπαντήσασα εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς ἐκμυστηρεύσεως δυσκολίαν μεγάλην. Ἡ Σιβύλλα ὅμως κατανικήσασα μετὰ κόπου τὴν μεγίστην ταραχὴν τῶν ἰδίων ἰδεῶν, ἐπίσσε φιλικώτερον ἔτι τὴν χεῖρα τῆς φίλης.

— Ἐμπρός, εἶπε, θάρσος, . . . καὶ ὁ ἄλλος ἐπανῆλθεν, αἶ ;

Ἡ Λευκὴ ἠκόντισε βλέμμα πλάγιον καὶ ταχύ.

— Ναί, εἶπεν, ἐπανῆλθε, . . . καὶ, ἐν συντάμῳ,

ἀνεγνώρισα ὅτι τὸν ἠγάπων ἀκόμη τὰ μέγιστα, . . . δὲν κατώρθωσα νὰ τὸ κρύψω, . . . καὶ, ἂν καὶ ὑπέμενον μαρτύριον, διότι κυρίως ἀποστρέφομαι τὸ κακὸν, παρ' ὀλίγον κατεστρεφόμεν, . . . κατεστρεφόμεν ἐντελῶς, ὅτε ὁ Θεὸς μ' ἔδωκε τὸ θάρρος νὰ ῥιφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας σου, ἀγαπητέ μου ἄγγελε! . . .

Καὶ ἠσπάσθη πάλιν τὴν Σιβύλλαν ἐξ ὅλης δυνάμεως. Ἐπειτα δὲ ἀνακύψασα:

— Ἀγαπητή μου, ὑπέλαβεν, ἔχω εἰς σὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην· ἐννοεῖς τὴν ἀξίαν σου καὶ θὰ κάμω ὅ,τι με εἶπες . . . Λοιπὸν, εἰπέ με, . . . τί θὰ ἐπραττες εἰς τὴν θέσιν μου;

Μεταξὺ τοῦ χάους τῶν σκέψεων, τῶν ὑποθέσεων καὶ τῶν ἀγαπητῶν φαντασιῶν εἰς ἃς ἐβύθισαν αὐτὴν αἱ ἐκμυστηρεύσεις τῆς δουκίσσης, ἡ Σιβύλλα μεγίστας δυσκολίας ἐδοκίμασεν ὅπως ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν αὐτῆς ἀρκούντως εὐκρινῆ πρὸς ἐπαξίαν πλήρωσιν τοῦ καθήκοντος εἰς ὃ ἐκαλεῖτο. Καὶ ὁμοῦ κατώρθωσεν αὐτὸ, εἰ καὶ οἱ πρῶτοι αὐτῆς λόγοι ἔφερον ἔτι τὸν τύπον ἰδιαιτέρας τινὸς περὶ ἑαυτῆς φροντίδος.

— Ἀλλὰ, εἶπεν, ὑψόνετε πολὺ τὴν ἀξίαν μου, . . . καὶ ἐντρέπομαι τῇ ἀληθείᾳ, . . . Ἐπειτα ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσον πρωτοφανῆ εἰς ἐμέ! Ἀλλὰ τόσον συνεκινήθην διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνης σας, ὥστε ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ ἀνταμείψω αὐτὴν . . . Ἄς ἴδωμεν, . . . μὲ φαίνεται, . . . αὐτὸς ὁ κάποιος . . . σας ἀγαπᾷ καὶ αὐτός;

Ἡ Λευκὴ ἔσεισε λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν·

— Ὅχι πολὺ, φοβοῦμαι! εἶπε.

Καὶ, διορθουμένη εὐθύς·

— Πιστεύω!

— Ἄν ἀπετείνεσθε εἰς τὴν τιμὴν του; ἔχει;

— Ναί! ναί! ᾄ! βεβαίᾳ! εἶπε ζωνηρῶς ἡ δούκισσα.

— Ἄν τῷ ἐλέγετε πόσον σας βλάπτει, . . . ἂν ἐζητεῖτε παρ' αὐτοῦ σοβαρῶς ν' ἀναχωρήσῃ μακράν;

— Πιστεύεις; εἶπεν ἡ Λευκὴ διατάζουσα. Ἀλλ' ὄχι! . . . δὲν θὰ κατορθώσω, . . . δὲν θὰ δυνηθῶ . . . Ὅχι, ὄχι αὐτὸ, σὲ παρακαλῶ! . . . Καὶ σὲ παρακαλῶ πρὸς τούτοις, ἂν μ' ἀγαπᾷς, λέγε με σὺ, ὅπως σὲ λέγω!

Ἡ δὲ Σιβύλλα ἠσπάσθη χαριέντως τὸ μέτωπον αὐτῆς, ἔπειτα δὲ ἐτάνυσε τὸ θελκτικὸν τόξον τῶν ἰδίων ὀφρύων, ἔλαβε τὸ σοβαρὸν αὐτῆς ὕψος καὶ ἐφάνη παραδεδομένη εἰς βαθεῖας σκέψεις.

— Ἴδου τί θὰ ἔκαμνα ἐγὼ, εἶπε μετὰ μίαν στιγμὴν· θὰ ἐμπιστευόμεν ἀπλούστατα εἰς τὸν ἄνδρα μου, χωρὶς νὰ ἔλθω εἰς λεπτομερείας καὶ χωρὶς νὰ ἐνοχοποιήσω κανένα, θὰ τῷ ἔλεγα ὅτι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου τετραγυμένον καὶ ὅτι θέλω νὰ προσκολληθῶ εἰς αὐτόν, ὅτι ἡ παρὰ πολὺ συχνὴ μοναξιά μου μὲ δίδει κακὰς συμβουλάς, καὶ ὅτι τὸν παρακα-

λῶ νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείπη πλέον ἢ νὰ μ' ἐπιτρέπη νὰ τὸν ἀκολουθῶ. Θὰ τῷ ἔλεγα ὅτι τὸ καθήκον οὐ τινος αὐτὸς εἶναι εἰς ἐμὲ τὸ σύμβολον, εἶναι ὡς σταυρὸς τὸν ὁποῖον καλὸν εἶναι νὰ ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν διὰ νὰ τὸν ἔχωμεν καὶ εἰς τὴν καρδίαν. Ὁ δοῦξ πρέπει νὰ ᾔναι γενναία ψυχὴ . . . θὰ ἐννοήσῃ καὶ θὰ σωθῆτε.

— Μάλιστα, . . . προτιμῶ τοῦτο, εἶπεν ἡ δούκισσα. Ναί, εἶναι ἀληθές, . . . ὁ δοῦξ εἶναι ψυχὴ γενναία, . . . καὶ νομίζω ὅτι θὰ τὸν ἠγάπων ἂν ἤθελε . . . Πολλάκις τὸ ἐπεθύμησα· ἀλλ' αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι τόσον μικρὸν πρᾶγμα δι' αὐτόν, . . . παιδάριον! Δέν με γνωρίζει! . . . Λοιπὸν, μάλιστα, . . . θὰ σκεφθῶ!

— Ὅχι θὰ σκεφθῆς, ὑπέλαβεν ἡ Σιβύλλα, πρέπει νὰ τὸ κάμῃς . . . Ὁ σύζυγός σου εἶναι εἰς Παρισίους; Ἡ νέα δούκισσα ἐμειδίασε διὰ τὴν τρυφερὰν οἰκειότητα τῆς ὀμιλίας τῆς Σιβύλλης.

— Εὐγε! εἶπε . . . Ναί, εἶναι εἰς Παρισίους.

— Λοιπὸν, ὑπόσχου νὰ τὸν ὀμιλήσῃς ἀπόψε!

Ἡ δούκισσα ἠγέρθη αἴφνης·

— Τὸν ἀκούω, εἶπε.

— Ὁρκίσου ὅτι θὰ τὸν ὀμιλήσῃς εὐθύς! ὑπέλαβε ζωνηρῶς ἡ Σιβύλλα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Λευκὴ ἐδίσταζε·

— Ὁρκίσου εὐθύς, προσέθηκεν ὑψώσασα ἕνα δάκτυλον, ἢ δὲν σε ἀγαπῶ πλέον!

— Ὁρκίζομαι! εἶπεν ἡ δούκισσα περιπτυσσομένη αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων . . . Φύγε, . . . αὐριον βλεπόμεθα πάλιν!

Ὁ δοῦξ ἤνοιγε τὴν θύραν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν καὶ γενόμενος μάρτυς τοῦ φιλικοῦ ἀσπασμοῦ τῶν δύο νέων γυναικῶν ἐχαιρέτισεν ἱπποτικώτατα τὴν Σιβύλλαν ἣτις ἐξῆλθεν εὐθύς ἔπειτα.

Ὁ δοῦξ τῆς Σώθης, ὅστις, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, δὲν ἐμύριζεν ἀκόμη γάλα, παρατήρησεν εὐθύς διὰ πρῶτου βλέμματος τὴν ταραχὴν καὶ τὴν ἐξαψιν τῆς μορφῆς τῆς δουκίσσης· διεῖδε δὲ συγκεχυμένως πως κίνδυνόν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ καὶ ἠσθάνθη τὴν στενοχωρίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὅστις, ἀκούων μακρόθεν τοὺς μυκηθμοὺς τῆς θυέλλης, ἀναπνέει ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἀδριστόν τινα ὄσμην κεραυνοῦ. Κρύψας ὁμοῦ τὴν δυσάρεστον ταύτην ἐντύπωσιν ὑπὸ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕψος τῆς εὐγενοῦς εὐτραπελίας ἐπέθηκε τὰ μειδιῶντα αὐτοῦ χεῖλη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νοστήμου μικρᾶς γυναικὸς του.

— Πρὸ ὀλίγου ἀπήντησα τὰ παιδία σου εἰς τὸν κῆπον τοῦ Κεραμικοῦ, εἶπεν.

Ἐπειτα περιῆλθε τὸ δωμάτιον ὑποτονθορύζων καὶ ὀσφραϊνόμενος τῆδε κάκεισε ἀγγεῖα μεστὰ ἀνθέων· κόψας δὲ ἐν ῥόδον προσήρτησεν αὐτὸ ἀμερίμνω εἰς τὴν κομμοδόχην αὐτοῦ καί·

— Δὲν ἐγνώριζα ὅτι τὰ εἴχετε τόσο καλὰ μὲ τὴν κυρίαν τῶν Φερίων, ἀγαπητὴ μου!

— Ἰὼ! εἴμεθα πολὺ φίλοι... Μήπως δὲν σ'ἀρέσει;

— Ἐξ ἐναντίας, εὐρίσκω τὴν νέαν αὐτὴν πολλὰ συμπαθητικὴν. Ἐκτὸς ὅτι εἶναι πολὺ εὐμορφος, ἔχει καλλίστους τρόπους καὶ πιστεύω ὅτι ἔχει μεγάλην ἀξίαν. Ἀλλὰ τί διηγείσθε καὶ αἱ δύο;

Ἡ δούκισσα συνήγαγεν ὅλον τὸ θάβρος.

— Τῆ διηγούμην τὰς λύπας μου, εἶπε.

— Τὰς λύπας σου; ἀπήντησεν ὁ δούξ γελῶν. Ἐχετε λύπας, νέα κυρία;... Ἐχεις λύπας, ταλαίπωρέ μου Λευκή;

— Μεγίστας.

— Ἰὼ! Θεέ μου καὶ Κύριε! εἶπεν ὁ δούξ ὀσφραϊνόμενος γαληνιαίως τὸ βόδιον αὐτοῦ.

— Ἡ Σιβύλλα μὲ συμβούλευε νὰ σὲ τὰς ἐμπιστεύσω... Λέγει ὅτι ἔχεις γενναίαν ψυχὴν;...

Ὁ δὲ δούξ μὴδὲν τῆς ἰδίας ἀταραξίας ἀποβαλὼν ἠσθάνθη ὁμοίως τὸν σφυγμὸν αὐτοῦ ταχυνόμενον.

— Ἀλήθεια; εἶπε. Βλέπεις ἐκεῖ νέαν;... Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω, ἐγὼ, ἂν ἔχω ψυχὴν γενναίαν, ἀλλ' ἡ συμβουλὴ μὲ φαίνεται καλὴ καὶ εἴμ' εὐγνώμων πρὸς τὴν κυρίαν Σιβύλλαν.

Ἡ δούκισσα ἠγέρθη, καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ θρονίου διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν

— Φίλε μου, εἶπε μετὰ τινος ἀγῶνος, μὴ μ' ἀφίνης μόνην τόσο συχνά, ... ἢ μάλλον χωρὶς ν' ἀλλάξης τίποτε εἰς τὰς συνηθείας σου, ἃς ἐρχωμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἐξοχὴν ὁσάκις πηγαίνης... Θὰ εἴμαι εὐτυχιστάτη.

Ὁ δὲ δούξ, ὄρθιος εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ἀνέπνευσεν ἰσχυρῶς.

— Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐτυχής; ἠρώτησε προσηλώσας ἐπ' αὐτῆς σοβαρὸν βλέμμα.

— Ὅχι ἐντελῶς, ὑπέλαβεν ἡ Λευκή. Εἴμαι ὑπὲρ τὸ θεὸν νέα ὥστε νὰ μένω τόσο συχνά μόνη. Ἐχω ἀνάγκην πολλῆς ἀγάπης... Ἡ ζωὴ μου δὲν εἶναι ἀρκούντως πλήρης κατὰ τοῦτο... ἔχει κενὰ τὰ ὅποια δυσκόλως γεμίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δούξ μεθ' ὕψους ἀνυπομονησίας, ἰδοὺ ἤλθαμεν εἰς ἰδέας μυθιστορικάς, αἰ;... Καὶ τὰ παιδιά σου δὲν εἶναι πλέον τίποτε;

— Τὰ λατρεύω... Ἀλλὰ πιστευσέ με, φίλε μου, δὲν ἀρκεῖ τοῦτο νὰ γεμίση καρδίαν τῆς ἡλικίας μου.

— Δὲν ἐννοῶ καθόλου τὰς λεπτολογίας αὐτάς! ἀνέκραξεν ὁ δούξ. Ἄν δὲν ἦσαι εὐτυχὴς ὅπως εἶσαι, μὲ φαίνεσαι ἐντελῶς ἄδικος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς ἐμέ! Αἱ δυστυχίαι σου εἶναι ἀπλάι φιλολογικαὶ φαντασιοκοπίαι καὶ δὲν θέλω νὰ τὰς λατρεύω ἐνδίδων... Δὲν θὰ φορτωθῶ οὔτε τὸ γελοῖον οὔτε τὸν κόπον νὰ σὲ σύρω δις τῆς ἐβδομάδος εἰς τὴν ἐξοχὴν... ὡς καπηλίδι! Εἶναι ἀνόητον! Δὲν θὰ τὸ κάμω!

Ἡ δὲ νέα δούκισσα, μετὰ τινα παῦλαν πλήρη πικρῶν λογισμῶν, ὕψωσε πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς ὕγρους τοὺς ὀφθαλμούς.

— Φίλε μου, εἶπε ταπεινῶς, ἐννόησέ με καλὰ, σὲ παρακαλῶ πρέπει!

Τοῦτο δ' ἀκούσας ὁ δούξ ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν βραδέως καὶ σταθεῖς εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων.

— Τί τρέχει λοιπὸν; ἠρώτησε σοβαρῶς.

— Τίποτε... ἐκτὸς ἐκείνου τὸ ὅποῖον σὲ λέγω. Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἀσθενῆ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ὑποστηρίξης.

Πρὸς ταῦτα αἱ χαρακτῆρες τοῦ δουκὸς συνεστάλησαν βιαίως καὶ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ ὠχροτάτου χρώματος. Ἄγριος δὲ θυμὸς ἐξήστραψεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἡ δὲ νέα γυνή, ὡς καταπλαγεῖσα ὑπὸ τῆς περιβαλοῦσης αὐτὴν φλογός, ἐφάνη λειποψυχούσα, καὶ ἀναπεσοῦσα εἰς τὸ ἀνάκλιτρον ἔμεινε καταβεβαραμένη ὑπὸ τοῦ πάθους.

Ὁ δούξ ἐν τούτοις, ἐγκαταλείπων αὐτὴν σκληρῶς εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ ἤρξατο διασκελιζόμενος τὴν αἴθουσαν ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου. Ἡ δὲ γυνὴ παρηκολούθει αὐτὸν διὰ βλέμματος ἀνησύχου καὶ ἰκετικοῦ. Δέκα λεπτὰ παρήλθον, καθ' ἃ μόνος ὁ κρότος τῶν βαρέων τοῦ δουκὸς βημάτων ἐπὶ τοῦ τάπητος ἠκούετο. Ἐπειτα ἐστράφη αἰφνης καὶ ἦλθε πρὸς τὸ ἀνάκλιτρον. Ἡ νέα δούκισσα ἠγέρθη σπασμωδῶς. Ὁ δὲ δούξ λαβὼν τὰς χεῖρας αὐτῆς, ἠτένισεν αὐτὴν κατὰ μέτωπον, καὶ εἶπε διὰ τῆς ἠχηρᾶς φωνῆς αὐτοῦ, μικρὸν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως συντετριμμένης

— Εἶσαι τιμία γυνή!... Σ' εὐχαριστῶ.

Καὶ ἡ μὲν ταλαίπωρος Λευκή, ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους ἔρρηξεν ἀσθενῆ κραυγὴν, ὡς παιδίον, καὶ κρεμασθεῖσα εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ ἀνδρός, ἐσπάρισε καὶ ἐκλαυσε πολλὴν ὥραν ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτοῦ. Ὁ δὲ δούξ, διαρκούσης τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐσφύγγιζε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ δακτύλου κρυφίως δάκρυά τινα βέοντα ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αὐτοῦ προσώπου. Ἐπειτα δέ

— Σὲ ἀφίνω, εἶπεν, ἀγαπητὴ μου Λευκή, ἔχομεν ἀνάγκην γαλήνης καὶ οἱ δύο. Ἀλλὰ, τὸ εἶπομεν, θὰ ἐργεσαι καὶ σὺ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Πάντοτε; ἐψιθύρισεν ἡ Λευκή.

— Πάντοτε.

Καὶ ἐξῆλθεν.

Ἄμα δὲ μείνασα μόνη ἡ Λευκή ἔπεσε γονυπετῆς παρὰ τὸ ἀνάκλιτρον, καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν τείνασα τὸ χεῖρον αὐτῆς πρόσωπον μειδιῶν καὶ κλαῖον ἐν ταῦτῳ, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ διὰ τὴν εὐτυχίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας ἠσθάνετο τὴν ψυχὴν κατακλυζομένην. Τὸ δὲ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας διήλθεν ὡς ἐν παραδείσῳ.

Ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐσπέρας, πικρὰ σκέψις διήλθε τὸν

νοῦν αὐτῆς καὶ ἀνεμνήσασα ὅτι ἦτο ἐπὶ τῆς γῆς ἐκέντησεν αἴφνης αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἀνθούσης κλίνης. Ἐνεθυμήθη τὴν Κλοτίλδην καὶ τὸν θρίκμβον τὸν ὁποῖον παρεσκεύαζεν αὐτῇ ἀπωθοῦσα τὸν ἔρωτα τοῦ Ρόουλ. Ἡ συνέπεια αὕτη, διαφυγοῦσα ἐν τῇ ταρχῆ τῆς πρώτης ζήτηως, ἐφάνη ἐπιθάρυνσις σχεδὸν ἀνυπόφορος τῆς ἰδίας θυσίας· ἐφαντάσθη σκληρῶς ἐκδεικνυμένην τὴν μέθην τῆς Κλοτίλδης καὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς. Καθ' ὅλην δὲ τὴν νύκτα ὠναιρεύθη ἐν τῇ πυρρασοῦσῃ κεφαλῇ μυρίους συνδυασμοὺς ματαίους ὅπως ἀπωθήσῃ μακρὰν τῶν ἰδίων χειλέων τὸ ποτήριον τοῦτο· τέλος δὲ ἀνεκάλυψε στρατήγημα ἀλάνθαστον κριθὲν, καὶ, ὄρισσα λεπτομερέστατα τὴν ἰδίαν ἀπόφασιν, ἀπόφασιν ἀληθῶς γυναικείας καρδίας ἀλλὰ καρδίας ἥρωϊκῆς, ἀπεκοιμήθη.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ.

«Ἐπρεπεν ὅλος ὁ κόσμος νὰ ἦναι παιηταί,» ἔλεγε ποιητὴς τις πρὸς τινὰ τῶν ἡμετέρων Ἀθηδίων, ὡς ἐξυμνῶν ἄξια τῆς ποιήσεως αὐτοῦ κάλλη.

«— Καὶ ποῦος θὰ ἔμενε διὰ νὰ γελαῖ;» ἀπάντησαν ἐτοίμως ἡ χαρίεσσα νεάνις.

Ἄν ἤμην παρὼν ἤθελον ἀποκριθῆν·

«— Ἡ Συνέλευσις.» — Διότι εἰς τὴν Συνέλευσιν τοῦ χωρεῖ ποιήσεις;

Πολλοὶ πληρεξούσιοι τοῦ ἔθνους γράφουσιν εἰς τὴν *Πανδώραν*. — Τὸ ἔθνος ὀλοκλήρην ὀρέγεται τὴν διάλυσιν τῆς Συνελεύσεως ὡς οἶόν τε ταχίστην. — Ἀλλὰ, μεταξὺ τῶν πολλῶν πληρεξουσίων τῶν τιμῶντων τὰς στήλας τῆς *Πανδώρας*, ὑπάρχει καὶ τις ἐπισκεπτόμενος συχνὰ πυκνὰ τὸν ὑποφαινόμενον καὶ φορτῶν αὐτὸν ἄρθρα περὶ τῶν ὁποίων δικαίως εἶποι ἂν τις μετὰ τοῦ Μολιέρου,

franchement, ils sont bons à mettre au cabinet, καὶ ὁ Μολιέρου δὲν ἐνόησε βεβαίως τὸ *cabinet* τῶν ὑπουργῶν. Πλὴν δὲ τοῦ μεγάλου τούτου ἐλαττώματος, — καὶ μηδεὶς ἀπορησάτω, διότι εἶναι πληρεξούσιος, — τὸν φίλον ἀκούω καὶ πολύλογον. — Μεταξὺ λοιπὸν τοῦ ἔθνους ὀλοκλήρου, ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος αὐτοῦ κληρὸς εἶπερ τις ἄλλος ἐπιθυμῶ τὴν ταχείαν τῆς Συνελεύσεως διάλυσιν, τοῦτο δὲ δι' οὐδένα πολιτικὸν λόγον, διότι οὔτε ὡς διπλωμάτης οὔτε ὡς πολιτικὸς καυχῶμαι ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆ φιλολογίᾳ, εἰς τὴν ἐπιθυμῶ ν' ἀνήκω, καὶ ὑπὲρ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς *Πανδώρας* μεριμνῶν.

Τὸ φθινόπωρον κατέλαβεν ἡμᾶς βροχερὸν καὶ πολλῶν ἐλπίδες, οἱ βάμβακες, καταστράφησαν· πι-

θανὸν δὲ ποτε νὰ εἴπωσιν οἱ ἄνθρωποι οὐχὶ ἄνθρακες ἀλλὰ βάμβακες ὁ Θεσαυρός.

Ἄλλ' ἐνόσω διαρκῆ ἔτι ἡ μελανία ἐν τῷ οὐρανῷ, ἐν ὅσω αἱ οὐράνιοι ὑδρῖαι καταχέωσι μετὰ τῆς δρόσου μελαγχολίαν, ἐν ὅσω ὁ Ζεὺς ἀστραπηβόλος βροντᾷ, σπεῦσον πεζῆς, φιλόκαλε ποιητὰ τῶν Ἀθηνῶν, νὰ μεταβάλης μικρὸν τὸν τετρημμένον σου πετρίπατον, βάδισον πρὸς τὴν Καλιρρόην καὶ διαβάς τοῦ θανάτου τὴν γέφυραν ἐπίσκεψαι τὸ Νεκροταφεῖον· ὠραιότερος περίπατος οὐδεὶς ἄλλος ὑπάρχει τὸ φθινόπωρον. Ἐκεῖ ἂν ἡ ψυχὴ σου κατέχηται ὑπὸ λύπης ἐγκοσμίου, ἂν ἡ καρδίᾳ σου πάσχη πάθημα ἐκ τῶν προσκαίρων καὶ εὐμεταβόλων ἐκείνων, ἅτινα πάντα νομιζομεν αἰώνια καὶ ἀμετάβλητα, ἐκεῖ, «εἰ λύπης ἐθειλήσεις κρατεῖν, περιπόλει τοὺς τάφους· καὶ τοῦ πάθους ἔξεις τὸ φάρμακον καὶ τὰς μεγίστας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας· ἔψει περαιτέρω κόνεως μὴ κεκτημένους τὸ φύσημα.» Τοῦτο λέγει ὁ θεῖος Πλάτων, συνομολογοῦμεν δὲ καὶ ἡμεῖς ἀδεῶς. Πλούσιοι φουσῶντες καὶ πτωχοὶ, εὐεῖδεις φουσούμενοι ἢ δυσεῖδεις, εὐνοούμενοι τῆς Ἀφροδίτης ἢ μὴ, πληρεξούσιοι φύσαλοι ἢ ἀπλοὶ τίμιοι πολῖται, φουθήρονες ἐπαναστάται ἢ βασιλικοὶ, μέχρι κόνεως μόνον ἔχομεν τὸ φύσημα, περαιτέρω δὲ, ἂν ὑπάρχῃ φύσημα ἄλλο, τοῦτο δὲν ἐπιδέχεται διακρίσεις· καὶ, ἀνὲπιδέχεται, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ τοῦ πτωχοῦ, τοῦ μὴ εὐνοουμένου ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ τιμίου πολίτου, τοῦ σεβομένου τὸν βασιλέα, ἔχει τὴν πρωτοκαθεδρίαν. — Πόσως σκέψεις διεγείρει ἡ τῶν τάφων ἐπίσκεψις!

Πόσως πλείονας ὅμως ἢ τῶν ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ τάφων τῶν καθ' ἡμέραν βεβηλωμένων ὑπὸ τῶν φιλοπολέμων κατοίκων τῆς πρωτευούσης τῶν ἀσκούντων ἑαυτοὺς ἐπὶ φανῶν, φοινίκων, καπνοδοχῶν καὶ μνημάτων! Περισσοτέρως βυλᾶς βισκαίων καὶ σφαιρῶν ἐδέχθη ὁ τάφος τοῦ Λενορμάν ἢ ὁ Παρθενῶν ἀφ' ὅτου ἀνεκαλύφθη ἡ πυρῆτις· τί δ' ἂν εἴποιμεν περὶ τῆς στήλης τοῦ Μυλλέρου! φαίνεται ὡς πρὸ μικροῦ ἀναλαβοῦσα ἀπὸ τῆς ἐθιολογίας, ὅπως καὶ ἂν ὀνομάζωσιν αὐτὴν οἱ διδάσκαλοι.

Τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν δύο μνημείων πρὸ πολλοῦ γνώσκων ἡσχυνόμην νὰ ὀδηγήσω ἐκεῖ ἐπισήμους φιλέλληνας, ἀφ' οὗ μάλιστα μέχρις ἐκείνου αἱ Ἀθηναὶ οὐδὲν κακὸν παρέσχον εἰς αὐτούς. Ἄλλ' ἤθελον νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν Κολωνόν, νὰ ἴδωσι τὰς σκιὰς τοῦ Οἰδίποδος, τῆς Ἀντιγόνης καὶ τοῦ Θεσέως, ἀφ' οὗ, ῥοδίτην τρώγαντες, ἤκουσαν τὸ ψιθύρισμα τῶν πλατάνων τῆς περιφήμου τοῦ Πλάτωνος Ἀκαδημίας. Ἐπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς καὶ ὁ καθ' ἡμέραν ὑπερηφάνως ἀνακράζων «*Εἴμ' Ἑλλημ,*» ἐντρέπεται ὅτι εἶναι. Τί ν' ἀποκριθῆ τις εἰς τὸν ἐρωτῶντα περὶ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ἐξ Ἀγγερίας Δαυὶδ, περὶ τοῦ μνημείου τοῦ Μάρκου Βότσαρη; καὶ δὲν εἶχε δι-